

A THE NEW YORK TIMES SIKERSZERZŐJE

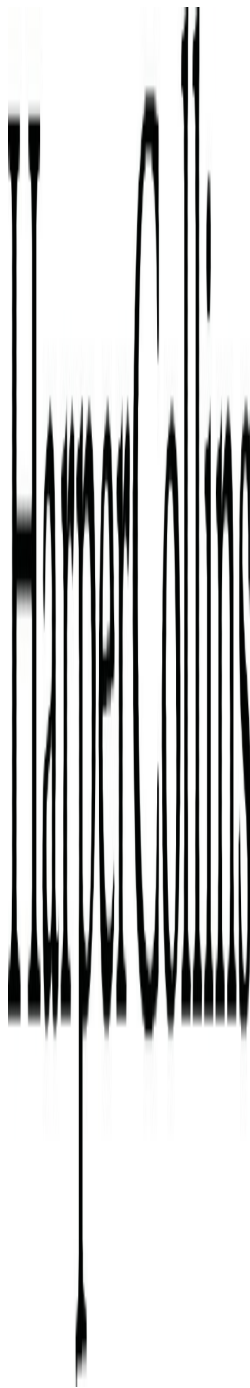
KARIN SLAUGHTER

JÉGHIDEG SZÍV

AZ ELSŐ A SZERELEM.
AZTÁN JÖN
A HÁZASSÁG.
MAJD A BOSSZÚ.

HarperCollins

Karin Slaughter
Jéghideg szív

**KARIN
SLAUGHTER**

**JÉGHIDEG
SZÍV**

HarperCollins

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a HarperCollins Publishers-szel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Karin Slaughter, 2016 – HarperCollins Magyarország Kft., 2019
A mű eredeti címe: Cold, Cold Heart – HarperCollins Publisher
LLC, New York, U.S.A.

Magyarra fordította: Szalay Annamária

ISBN 978-963-448-843-9

- *Borító:* Barczag Andrea
- *Kép:* Shutterstock

A HarperCollins® a HarperCollins Publishers vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:*
harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Még most is érezte tenyerén a jég dermesztő érintését – mintha apró, tűhegyes fogak martak volna a bőrébe. A keze volt olyan forró, vagy Kalifornia levegője oly perzselő, hogy a fagyott víz pillanatok alatt visszatért eredeti halmazállapotába? Ahogy ott állt a férfi háza előtt, csodálkozva nézte a lába mellett megannyi könnycseppként tócsává gyűlő olvadékot.

Csaknem két éve annak, hogy Jon eltávozott ebből az árnyékvilágból. Régóta ismerte őt. Huszonnégy évvel a férfi halála előtt találkoztak először. Akkoriban még h-val írta a nevét, ahogyan kell, és eszébe nem jutott volna hosszú loknikban hordani fekete haját, vagy egy remetének is becsületére váló szakállat növeszteni. A templom ifjúsági bibliaóráján ismerkedtek meg, egymásba szerettek, majd összeházasodtak. Egyikük kémiát, másikuk biológiát tanított egy középiskolában. Született egy egészséges, gyönyörű fiuk, aki John nagyapja után a Zachary nevet kapta. Minden tökéletes volt... amíg meg nem történtek bizonyos események, amelyekre jobb nem is gondolni. Johnra végül rámosolygott a szerencse, de fényűző életében az asszony már nem kapott helyet.

Pam haja hosszabb volt, mint egy korabeli hölgyhöz illett volna. Ezt maga is nagyon jól tudta, mégsem vitte rá a lélek, hogy levágassa. A hátát verdeső fonat jelképezte számára, hogy ő még mindig valaki. Még mindig észreveszik az emberek – ha másért nem, akkor azért, mert ötvenkét éves tanárnő létére derékig érnek ősülő tincsei. Míg más középkorú nők rövid frizurát hordtak és jógázni jártak, ő fellázadt a maga módján. Életében először nem törődött a kilókkal. Micsoda megkönnyebbülés volt, hogy akkor ehet édességet, amikor csak

kedve tartja! Igazi vajjal kente meg a kenyerét, és valódi tejet ivott. Hogy volt képes annyi éven át azt a zsírszegénynek nevezett, tehenet alig látott löttyöt lenyelni? Ezek az egyszerű élvezetek sokkal több örömet szereztek neki, mintha bele tudná préselni magát egy 36-os nadrágba.

Pedig valaha milyen darázsdereka volt!

Tudatosan próbált a szépre emlékezni – az első néhány évre az utolsó tizenhét helyett. Ahogy John kerti munkától érdes keze (mert akkoriban még kertészkedett) végigsimított a derekán. Ahogy a bajusza csiklandozta a nyakát, ahogy hosszú hajfonatát előrehajtotta, hogy csókokkal borítsa a hátát.

Életében harmadszor, remélhetőleg utoljára vágott át az országon a nyugati part irányába. Hosszú, álmos kisvárosokon át vezető utazása közben erőt vett gondolatain: csak a kedves emlékeket elevenítette föl. Felidézte a férfi ajkát, érintését, a szenvedély pillanatait. Alabamán átutazva eszébe jutott John izmos lába, Mississippi és Louisiana első, verejtékgőzös szeretkezésük emlékét hívta elő. Arkansason átvágva impozáns férfiasságára emlékezett és arra, hogyan tört fel félig nyitott ajkai közül a szenvedély kiáltása, amikor ágyékuk összeforrt. Oklahoma, Texas és Új-Mexikó is a múltba révedés egy-egy újabb állomása volt számára. Arizonán félig önkívületben haladt át, mintha csupán a bőrborítású kormánykerékbe kapaszkodva kerülné el, hogy a levegőbe emelkedjen.

Az autó volt az egyetlen, ami Johntól maradt rá.

Két évvel ezelőtt, az éjszaka közepén jött a hívás. Kaliforniában persze még nem volt túl késő, de a háromórás időeltolódás miatt nála már olyan időpontban hasított a

levegőbe a telefon éles hangja, amikor az ember óhatatlanul a legrosszabbra gondol. Pamnek az első pillanatban ostoba módon Zach villant az agyába, de a második csörgésre már észbe kapott. Apja jutott eszébe, a törekeny kisöreg, aki nem volt hajlandó idősek otthonába menni, holott már a fotelből is alig tudott feltápászkodni. Egész nap ott ücsörgött, történelmi műsorokat nézve.

– Papa? – kapta fel ijedten a kagylót a harmadik csörgésnél.

Lehet, hogy kigyulladt a háza. Vagy leesett a lépcsőn, és eltörte a csípőjét.

Pam szíve a torkában vert. Mindaddig nem gondolta, hogy ez fizikailag lehetséges –, de most érezte, hogy minden dobbanással egyre nagyobb nyomás nehezedik a gégéjére, ahogy a szíve mind feljebb és feljebb törekszik a légcsövében.

– Én vagyok az.

– John?

Úgy mondta ki a nevét, hogy közben maga elé képzelte helyesen leírva, neonfényben villogó H betűvel, mintha egy sztriptízbár felirata lett volna.

– Haldoklom – közölte a férfi szenvtelen hangon, mintha csak az időjárásról csevegne. A jelek szerint tökéletesen elsajátította a laza kaliforniai stílust.

Pam azzal a közhellyel felelt, amelyet oly sokszor hallott volt férje szájából különböző tévéműsorokban: „Mindannyian haldoklunk. Ezért fontos, hogy mindennap a lehető legjobbat hozzuk ki az életünkből.”

John persze könnyen beszélt. A naponkénti robottól megkímélt gazdagok általában más színben látják a világot,

mint azok, akik hajnali ötkor kelnek, és egész nap tejfölösszájú kamaszok fejébe próbálják beleverni a periódusos rendszert.

– Komolyan beszélek – mondta a férfi. – Rákos vagyok.

Az asszony szíve már nem dobogott a torkában, de ott maradhatott egy gombóc, mert neheze égett megszólalni.

– Mi van Cindyvel? – nyögte ki végül.

John ugyanis az utóbbi egy évben egy karcsú, sötét hajú Pilates-edzővel élt együtt.

– Szeretném, ha mellettem lennél, amikor elmegyek – felelte a férfi. – Hogy lelkileg megbékélve távozhassak.

– Akkor gyere el Georgiába.

– Nem vagyok utazásra alkalmas állapotban. Neked kell idejönnöd.

Pam még ma is átkozta magában a napot, amikor először repültek Kaliforniába egy pedagóguskonferenciára. El akartak menekülni egy kis időre Atlantából, és első nyugati útjuk izgalmas kalandnak ígérkezett. A gyászfeldolgozási specialista tanácsolta nekik, hogy valami érdekes élménnyel próbálják elterelni gondolataikat a veszteségről. John erre lelkesen előrukkolt az ötlettel, hogy menjenek el a konferenciára. Pam a repülőút nagy részét azzal töltötte, hogy meredten bámulta az alattuk elterülő végtelen és változatos tájat. A kacskaringós földutakkal átszelt sűrű erdőket felváltotta a sivatag pusztasága. Hogyan élhetnek emberek ilyen kietlen helyen, ahol csak kaktusz és ördögsekér terem?

– Nézd – mutatott ki John a repülőgép ovális ablakán Arizona vörös földjére –, itt nyugszik Ted Williams.

Williams egy híres baseballjátékos volt, akinek levágott fejét

félcédulás utódai lefagyasztatták, jövőbeni feltámasztása reményében.

– Folyékony nitrogént használtak – magyarázta John. – A testét pedig egy másik tartályban őrzik.

Pam egy pillanatra megszakította a bémészködést, és futó pillantást vetett a férjére. Csodálatos kék szeme volt, már-már nőiesen hosszú pillákkal. Mélységesen szerette őt, de nem tudta, hogyan lehetne áthidalni a tragédia nyomán köztük keletkezett szakadékot. Legszívesebben megérintette volna a férfi kezét, és belefeledkezett volna a hangjába, amely mindig elmélyült, amikor valakinek tanítani akart valamit.

De csak ennyit kérdezett:

– Miért kellett lefejezni?

John vállat vont, de a szája sarka mosolyra húzódott.

– Tudod – kezdte –, az egyetlen szervünk, amelynek a kémiája és a felépítése hasonló az agyunkéhoz, a bélrendszer.

Erre valami vicceset kellett volna felelni. Olyasmit, hogy elég sok embernek mintha szar se lenne az agya helyén. Ehelyett Pam csak annyit válaszolt: „tudom”, aztán némán hallgatta a repülőgép motorjának tompa zúgását, ahogy szálltak az ismeretlenbe.

Zachary sosem utazott repülőn. Egész életét Atlanta Decatur nevű külvárosában töltötte a szüleivel. Ott baseballozott, ott járt a plázába, és a zsebeiben nagymosáskor talált üres óvszeres tasakok tanúsága szerint minden lányt lefektetett a környéken.

Tizenhat éves korára olyan magasra nőtt, mint az apja, olyan szarkasztikus volt, mint az anyja, és olyan alkoholfüggő, mint a nagypja. A boncolásnál a megengedett alkoholszint

hatszorosát találták a vérében. A halottkém vigasztalás gyanánt elmondta, hogy ilyen részegen valószínűleg semmilyen fájdalmat nem érzett, amikor az autója lesodródott az árokba, és felcsavarodott egy fára.

– Meg fogok halni, Pam – ismételte John a telefonba. – Kérlek, légy mellettem.

Agydaganat. Nem okoz fájdalmat, mert az agyban nincsenek érzőidegek. Szeretett volna elsütni egy poént a fejvesztve lefagyasztott Ted Williamsről, de John maga hozta fel a témát.

– Emlékszel, amikor először repültünk Kaliforniába?

Mintha lett volna második út is. Pam örült, ha egy-egy floridai nyaralásra össze tudott kaparni némi pénzt. Olyankor is a kollégáival utazott, hogy a költségeket megosztva jobb szállásra is fussa, mint a parttól tizenöt kilométerre található, motelnek nevezett csótánytanya.

– Le fogom fagyasztatni magam – árulta el a férfi. – Kriogenikus eljárással őrzik meg a testemet, hogy később feléleszthessenek, ha a tudomány fejlődése lehetővé teszi.

Az asszony erre úgy elkezdett nevetni, hogy megfájdult a hasa.

Bizonyára a fájdalomtól könnyezett, nem attól, hogy örökre búcsút kell vennie volt férjétől.

Mégsem dobta a kukába a repülőjegyet, amikor megkapta, és nem küldte el Johnt a picsába az első osztályú jegyével meg a millióival együtt, ahogy korábban már annyiszor megtette.

Milliók. Igen, mostanára már egész biztosan multimilliomos lett.

Könyve, *A gyógyulás biológiája* még mindig bestseller volt, és

már legalább harminc nyelvre lefordították. Valahol Etiópiában talán épp most olvassák John elméletét arról, hogyan kerekedhetünk felül a fájdalom és veszteségen a „test–lélek kapcsolat” segítségével. Az egészben az volt a legviccesebb, hogy Pam szerzett doktorátust biológiából. John csak egy egyszerű tanár volt, akinek valahogyan sikerült megegyeztetnie áltudományos agymenését az egész világgal.

– A gyász – mondta John kenetteljesen az egyetértően bólogató Larry Kingnek – nem ismer határokat.

A volt férje könyvet írt arról, hogy elveszítette a fiát, aztán a feleségét is. Pam talán ez utóbbi miatt haragudott rá legjobban: hogy egy kalap alá vette Zackkel, mintha ő is meghalt volna.

Sajnos nem volt ilyen szerencséje.

Neki kellett azonosítania Zack holttestét, mert John képtelen volt rá. Neki kellett végiglapoznia a fia noteszét, hogy értesíthesse barátait a baseballtáborból, a focitáborból és a zenetáborból. Neki kellett a rengeteg részvénytílvánító levelet elolvasnia a cserkészektől és Zack számos levelezőtársától, akiket rövid élete alatt összegyűjtött. Johnt annyira megbénította a gyász, hogy Pamnek kellett kiválasztania az öltönyt is, amelyben fiát végső nyugalomra helyezik. Aztán pedig neki kellett másikat venni helyette, amikor a temetkezési vállalkozó kedvesen jelezte, hogy túl kicsi.

Két évvel korábban vette azt az öltönyt, amikor Zach tizennégy éves volt, és az unokatestvére esküvőjére készültek. Tizennégy és tizenhat éves kor között két év is nagy változásokat hoz. Zach fiúból kész fiatalemberré fejlődött ez idő alatt, de anyjának mégse jutott eszébe, amikor elővette a

szekrényben lógó sötétkék öltönyt, hogy kinőhette. Pedig folyton azzal viccelődtek, hogy kieszi őket a vagyonukból ez a kölyök, és kéthavonta kellett neki új cipőt venni, olyan ütemben nőtt a lába. Zach ágyneműje még őrizte kamaszos izzadságszagát, amely megülte a szoba levegőjét. Ahogy Pam ott állt, majdnem elmosolyodott a régi öltönyre gondolva, és megkönnyebbülten akasztotta le a helyéről – legalább ennyivel is kevesebb elintézni valója lesz.

Johnt be kellett nyugtatózni, hogy képes legyen részt venni a temetésen. Úgy támaszkodott az asszonyra, mint egy kősziklára, Pam pedig megkeményítette magát, hogy erős maradjon. Amikor az anyja vigasztalóan megszorította a kezét, Pam gránittömbként uralkodott érzelmein.

Amikor egy lány, aki szerelmes volt Zackbe – egy a sok közül, mint kiderült –, zokogva borult a nyakába, az asszony gondolatban hófehér márványból emelt maga köré falat – csillogó, hideg márványból. Különben ő is a földre rogyott volna, halott gyermekét siratva.

Így viszont ő volt az, aki erős maradt, aki mindenkinek támasza lett. Vasakarattal gyűrt le magában minden érzelmet, mert tudta: ha kicsit is teret enged nekik, mindenestül elnyeli a bűntudat, gyász és düh feneketlen mélysége.

– Írd le, min mész keresztül! – biztatta Johnt, sőt könnyögött neki, mert már nem tudta tovább nézni a kínlódását anélkül, hogy maga is utat engedne a fájdalomnak.

John mindig is vezetett naplót, hűségesen feljegyezve gondolatait, mint valami kislány. Pam eleinte furcsállotta, hogy felnőtt férfi létére ilyen szokást vett fel. Később már elfogadta,

és ezt is férje kedves hóbortjai közé sorolta, mint a lifttől való retteget és azt, hogy szerinte a nyers sütitésztától bélférgeket lehet kapni.

Eleinte még örült is, amikor John éjszakákon át körmölt a dolgozószobájában. Legalább nem sírta magát álomba, és nem hanykolódott rémálmoktól gyötörve Pam mellett az ágyban, Zack nevét kiáltozva. Az asszony sokáig nem vett tudomást ezekről a borzalmas éjszakákról, mintha nem is lennének. Hiszen velük együtt a veszteség valóságát is el kellett volna ismernie, erre pedig képtelen volt. Nem tudta elfogadni, hogy szeretett fiuk nincs többé.

Egyszer aztán egy vita hevében megemlítette Johnnak, miket művel álmában, mire a férfi irtózatos haragra gerjedt, és a fejéhez vágta, hogy rideg, és nem hajlandó szembenézni az érzéseivel.

Szerepet cseréltek.

Azelőtt mindig John volt a józanul gondolkodó fél, Pam pedig az érzelmes. A férfi logikusan érvelt vitáik során, és mindig ő kerekedett felül, mert nem engedte, hogy érzelmei uralkodjanak rajta. Kilenc évvel korábban is meggyőző érveket sorakoztatott fel, amikor Pam rájött, hogy viszonya van az egyik titkárnővel az iskolából.

– Úgysem fogsz elhagyni – mondta öntelten. – Nincs elég jövedelmed, hogy egyedül neveld fel Zacket, és többé nem taníthatnál velem egy helyen. Márpedig senki sem kedvel ott téged, mind az én pártomat fognák.

Hideg zuhanyként hatott ezt hallani a szeretett férfitől, főleg, mert minden szava igaz volt.

Csaknem húszévesi házasság alatt mindig John volt a józanabb gondolkodású fél, aki sokszor hangoztatta: „Nem eszik olyan forrón a kását!” Ezt mondta akkor is, amikor Zach éjszakai köhögésrohamait Pam a tüdőrák jelének vélte, és akkor is, amikor cigarettapapírt talált fia füzetében, és egyből arra gondolt, hogy füvezik.

– Nem eszik olyan forrón a kását! – felelte John akkor is, amikor az asszony azt gyanította, hogy Zack bort lopott a pincéből.

– A fiúk már csak ilyenek – legyintett, amikor felesége egy üres vodkásüveget talált Zack szekrényébe rejtve. Az asszony legszívesebben kikaparta volna a szemét, annyira idegesítette ez a közhely. Mégis hallgatott rá, és nyugalmat erőltetett magára, mert férje ingerült pillantása és gyors vállrándítása azt érezte vele, hogy aggodalma csupán felesleges hisztéria. Az iskolában mindketten naponta találkoztak a helyzeteket túlreagáló szülőkkel: egy-egy rossz jegy miatt ordibáló és az igazgatóhoz rohángáló anyákkal, és a fiacskájukat megbuktató tanárt perrel fenyegető apákkal.

A végzetes telefonhívás péntek este kilenckor érkezett – nem pirkadatkor vagy az éjszaka közepén, amikor azonnal tudja az ember, hogy valami katasztrófát jelez. Zack pár órával korábban ment el otthonról Casey-vel és néhány barátjkkal. Pam és John egy filmet néztek éppen. *Tenenbaum, a háziátok*. Pam végig akarta nézni az egészet, nem mintha annyira tetszett volna neki. Zacknek viszont igen, és Pam úgy gondolta, beszélgethették róla reggel. A fiú a kamaszkornak abban az időszakában járt, amikor csak kínkeservesen bocsátkozott

bárminemű diskurzusba az anyjával, ezért Pam tudatosan keresett olyan témákat – mint például filmek, focimeccsek, vicces újságcikkek –, amelyekről kellemesen társaloghattak.

– Majd én – pattant fel John, aki szerette felvenni a telefont.

Pam eközben a távirányítót nyomkodta, hogy lenémítsa a filmet.

– Igen, én vagyok – szólt a kagylóba a férfi halk, kissé ingerült hangon. Pam azt hitte, megint egy telemarketinges zaklatja őket, de aztán látta, ahogy John arca falfehérré válik. Milyen fura megfogalmazás – gondolta az asszony a kanapén kuporogva. Hogyan válhat valakinek a bőre olyan fehérré, mint a fal? De akkor a saját szemével látta, hogy ez lehetséges: a vér úgy hagyta el a férfi arcát, mint ahogy a víz folyik le a mosogatóból, amikor kihúzzák a dugót. Hamarosan semmi szín nem maradt máskor kimondottan pirosposzsgás orcáján.

– Igen, van egy fiunk – suttogta aztán.

„Van egy fiunk.” Ezt mondta akkor is, amikor Pamet kitolták a műtőből. Nehéz szülés volt, és tizenhat óra vajúdás után az orvos a császármetszés mellett döntött. Az asszony utolsó emléke az altatás előttről az volt, micsoda megkönnyebbülést érzett, amikor végre hatni kezdtek a gyógyszerek, és elmúlt a fájdalom. Annyira szenvedett már, hogy legalizáltatta volna a heroint is. John görnyedten lépdelt a hordágy mellett, és könnyes szemmel azt suttogta: „szeretlek”.

A telefonba is csak suttogni tudott.

– Máris ott leszünk.

Csakhogy John sosem érkezett meg a megyei kórházba. Csupán a kísértete ült be Pam mellé a kocsiba, míg az asszony

vezetett. Egy szellem libbent be az üvegajtón, és várt vele a liftre. Pam megfogta a kezét, és döbbsenten érezte, mennyire hideg és nyirkos, az ujjai akár a jégcsapok.

Zack – hasított bele a gondolat. Ilyen érzés lesz megfogni az ő kezét is.

John dermedten állt meg a halottaskamra előtt.

– Képtelen vagyok rá – mondta. – Nem láthatom őt így.

Pam viszont látta. Még utoljára megnézte a fiát, hátrasimította dús, fekete haját, és ajkát a homlokára nyomta, pedig beborította a rászáradt vér. A szeme és a szája kissé nyitva volt, az állkapcsán hosszú vágás éktelenkedett. Megfogta élettelen kezét, megcsókolta gyönyörű arcát, aztán aláírta a papírokat, és hazavitte John-t.

Pam második repülőútja Kaliforniába nagyon különbözött az elsőtől.

Új élményt jelentett neki az első osztály, ahol meleg kendővel törölhette meg az arcát, mogyoróval kínálták, és korlátlanul fogyaszthatott alkoholos italokat. A csomagfelvételnél jól öltözött úriember várta, a nevével ellátott táblát tartva a kezében. A fekete limuzin csillogott a tisztaságtól, a hátsó ülésre hideg ásványvíz volt bekészítve.

John bizonyára a sofőrjét küldte érte – vont a le a következtetést. A multimilliomos írók megtehetik, hogy mással furikáztatják magukat, főleg, ha Hollywoodban laknak. Pam azonban nem tudta élvezni a pálmafákkal szegélyezett utak és a Hollywood felirat látványát. Szajhának érezte magát, amiért elfogadta John pénzét. A válásnál az asszony ragaszkodott hozzá, hogy eladják a házat és az autókat, váltsák ki kevéske

megtakarításukat, és pontosan felezzék el a befolyt összeget. A férfi éveken át az anyagiakkal tartotta sakkban. Nem utaztak el nyaralni, nem vettek új autót, még csak étterembe sem mentek soha, mert John enyhén szólva a fogához verte a garast. Mindenben spórolni akart, és Pamnek is csak kevéske „zsebpénzt” utalt ki. Az asszony szívében forrt a harag, amikor arra gondolt, hogy ezt eltúrta tőle. Milyen könnyű, valahol talán még unalmas is lehetett a férfi számára, hogy ekkora hatalmat gyakoroljon felette.

Amikor John megkapta az első jogdíjat *A gyógyulás biológiája* után, felajánlotta, hogy ad belőle, de az asszony megmondta neki, hová tegye a pénzét. Addigra már legalább háromszor lapozta végig a könyvet, és naponta ki kellett állnia diákjai elé, akik mind olvasták, milyen „fapados” szexuális életet élt a férjével. A kollégái értesülhettek róla, hogyan fordult sarkon egy szó nélkül, amikor John a szemére vetette, hogy nem szerette a gyermekét. Még a sarki fűszeres is tudta, hogy egyszer azt mondta Johnnak: iszonyodik a közeledésétől.

– Fogadd csak el a pénzt! – érvelt John. – Tudom, hogy szükség van rá.

– Te mocsadék! – sziszegte az asszony összeszorított fogai közül, amelyekkel képzeletben épp átharapta volt férje torkát. Káromkodni kezdett, pedig sosem vetemedett ilyesmire azelőtt, mert alantas, intelligens emberhez méltatlan dolognak tartotta.

– Menj a piczába a pénzeddel együtt!

– Sajnálom, hogy így érzel, Pam – felelte a férfi ugyanolyan lekezelő hangon, mint amikor az asszony arról faggatta, miért csak éjjel egykor jött haza, és mit keres egy olyan kulcs a

zsebében, amelyik egyik zárjukba se illik.

A hanghordozása azt üzenté: „Mire jó ez az ostobaság? Miért engeded, hogy a harag tönkretégye az életedet?”

Még azt a mindentudó, fölényes vigyort is látta lelki szemeivel, amely mindig kiült a férfi arcára, amikor tudta, hogy megint ő győzött. A pénz segítségével akart visszasettenkedni Pam életébe, hogy újra uralkodjon felette. Hozzászoktatta volna a jóhoz, csak azért, hogy utána bármikor elvehesse tőle.

– Készpénzben is elküldhetem, ha úgy jobban megfelel – ajánlotta fel, mintha egy prostit fizetne ki.

Pam lecsapta a telefont, mielőtt bármi mást mondhatott volna.

Többnyire újságokból, tévéműsorokból és segítőkész barátoktól értesült volt férje viselt dolgairól.

„Hallottad, hogy John találkozott a dalai lámával? Hallottad, hogy az elnöknél járt a hétvégén?”

– És te hallottad, hogy leszárom? – felelte egyszer, de ez nagy hiba volt. Micsoda dolog így beszélni arról az emberről, aki gyógyulást hoz a világba?

Érdekes, hogy a könyvében egy szót sem ejtett arról, hogy megcsalta a feleségét, sem arról, amikor várandós hitvesével közölte, hogy ilyen kövéren nem találja vonzónak. Ezek a bájos kis anekdoták vajon miért maradtak ki csodálatos művéből? És hogy lehet, hogy a világ sosem vette észre azt az undorító, önelégült vigyort John képén, amikor a lelki gyógyulásról beszélt?

Pam szája tátva maradt, amikor a limuzin begördült exférje kocsifelhajtójára. Életében nem látott még ekkora magánházat.

Nagyobb volt, mint az iskola, ahol tanított. Lehetetlen, hogy ez a fényűző palota ugyanazé az embere, aki tíz évvel korábban még hóvihar idején sem volt hajlandó feljebb tekerni a fűtést.

– Pam! – kiáltotta Cindy, a gyönyörű fiatal Pilates-edző/szajha.

Egyenesen az asszony szemébe nézett, de ő tudta, hogy a lépcsőn lefelé jövet lopva szemügyre vette széles csípőjét, a szeme körüli szarkalábakat és az érett hölgyhöz nem illő hosszú hajfonatot. – John már nagyon várt.

Cindy egy jégtasakot tartott a kezében, olyat, amilyennel egy kifocamodott bokát szokás borogatni.

Távolabb sötét öltönyös férfi állt egy árnyas fa alatt parkoló fehér furgonnak támaszkodva. A furgon ajtaján szerény felirat: *NuLife*.

Pam úgy sejtette, hogy nemigen reklámozzák magukat széles körben, tekintve tevékenységük meglehetősen morbid jellegét. Amikor John elmondta neki, mire készül, rákeresett az interneten a kutatóközpontjukra – ha lehet annak nevezni. Titkos arizonai telephelyükön több tucat lefagyasztott fejet és testet őriztek, hogy valamikor a távoli jövőben újraéleszthessék őket. A weboldalon az árakat is feltüntették: a neuroszeparáció (közismertebb nevén lefejezés) kétszázezer dollárba került, a teljes test lefagyasztása több mint félmillióba. Kiegészítő szolgáltatásként pedig néhány személyes tárgyat is megőriztek, hogy a felélesztetteknek legyen valami emléke „első életükből”.

– Csak legyünk túl ezen mihamarabb – vetette oda Cindynek, aki meglepettnek tűnt. Nagyon fiatal volt, Johnnak a lánya lehetett volna, de azért egész biztosan olvasta *A gyógyulás*

biológiáját. Különös tekintettel arra a fejezetre, amely bemutatta, milyen érzéketlen volt Pam Zack halála után, hogyan fordult el a férjétől, és tagadta meg tőle az egyetlen dolgot, ami segített volna újra egymásra találniuk.

A gyógyulás biológiája lapjain igen hangsúlyos helyet foglalt el a szex – amiből az elmélet szerint nagyon sokra van szükség a lelki felépüléshez. Zack születése előtt persze a nyulak is megirigyelhették volna Pam és John ténykedését, de ahogy a legtöbb párnál, náluk is sok minden megváltozott a kisbaba érkezésekor. Ki gondolta volna, hogy Johnnak ennyire lételeme a kufircolás? A volt felesége biztosan nem. Pedig tudvalevő, hogy ez lett volna a gyógyír minden bajukra, és helyreállította volna a házasságukat – ha Pam nem lett volna olyan frigid, érzéketlen picsa. Az valahogy megint csak kifelejtődött a könyvből, hogy az egyetlen alkalommal, amikor megkíséreltek házaseletet élni Zack halála után, épp John nem volt képes „produkálni”.

– Látod, mit tettél velem? – panaszkodott a kudarcba fulladt próbálkozás után, jobban kétségbeesve csütörtököt mondott férfiassága miatt, mint a fia halálakor. – Sikerült ezt is elérned. Megöltél.

Bár megtette volna...

Cindy bevezette Pamet a házba, amelynek óriási tölgyfa ajtajához hasonló az asszony eddig csak kastélyokon látott. Lépteik visszhangoztak a hatalmas előtérben, ahogy elhaladtak az impozáns csillár alatt, és beléptek a nappaliba.

– A NuLife-tól vannak – mutatott Cindy a kandalló melletti díványon ülő nőre és férfira. Családi pikniket idéző

hűtőládákból kis zacskókba jeget lapátoltak éppen – Cindy is egy ilyen tasakot tartott a kezében.

– Itt várnak – jegyezte meg a fiatal nő.

– Arra, hogy... – kezdte Pam, de Cindy a szavába vágott.

– John a dolgozószobájában van – mondta, és egy hosszú, festményekkel díszített folyosón át vezette az asszonyt. Légies szandált viselt, olyan fazont, amelyet Pam sosem hordott, mert megfájdult tőle a háta. A folyosó falai visszaverték a vékony talpak csattogását, ahogy az épület hátsó része felé haladtak. A nyitott ablakokon át behallatszott az udvaron álló szökőkút csobogása, amely a léptek zajával keveredve idegesítő kakofóniát teremtett.

John dolgozószobája némileg más volt, mint az a garázsból átalakított helyiség, amelyet Decatourban használt annak idején. Semmi rozoga deszkaborítás a falakon, és a bőrrel bevont antik íróasztal is távol állt a két fűrészbakra fektetett deszkától, amelyen a férfi számítógépét tartotta éveken át.

A beteg a szoba túlsó végében feküdt egy kórházi ágyon, ahonnan kilátás nyílt az udvarra. Az üvegajtók itt is sarkig tárva, a szökőkút csobogása Cindy szandáljának idegőrlő csattogása nélkül egész megnyugtatóan hatott. Az ágyra vetülő napsugár melegség érzését keltette. Pam azon sem lepődött volna meg, ha John felbérel egy angyalkórust, hogy énekeljenek az ágya mellett, de ott csak a haldoklók szokásos felszerelése állt: oxigénpalack, szívmonitor és az elmaradhatatlan műanyag kancsó egy kisasztalon.

– Drágám – hasított bele Cindy éles hangja az oxigén egyenletes sziszegésébe –, itt van Pam.

– Pam? – ismételte a beteg reszketegen.

– Még meg kell töltenem pár tasakot – jelentette be Cindy, és sietve távozott, mintha egy túlhajszott nővér lenne, nem pedig John szeretője.

Ez a lány nem lehet több tizenkilenc évesnél – gondolta Pam.

Alighanem személyes sértésnek veszi, hogy John haldoklik, nem pedig az élet velejárójának. A férfi tényleg az utolsókat rúgta. Az ágyhoz közeledve Pam megérezte a halál szagát – ugyanez a szag lengte körül évekkorábban az anyját, akinek testét elevenen felfalta a mellrák. John bőre sárgás volt, a szakálla hófehér. Dús hajából alig maradt valami. Egy részét a gyógyulófélben levő műtéti hegből ítélve az őt operáló orvos borotválhatta le.

A többi alighanem az életét még valamicskével meghosszabbítani hivatott, ki tudja, miféle gyógyszerektől hullott ki.

Mintha olvasna a gondolataiban, John levette az oxigénmaszkot.

– Már nem húzom sokáig – lehelte.

Az asszony elnézte az arcát, amely mintha az apjéé vagy a nagypajjéé lett volna. Zack is így nézett volna ki egyszer, ha túlélte volna a balesetet? Vagy ha az apja is komolyan vette volna az alkoholprobléma intő jeleit? Ő is ilyen csúnyán öregedett volna, ha Pam első, második, harmadik vagy milliomodik aggódó megjegyzésére John nem azt felelte volna, hogy „a fiúk már csak ilyenek”, hanem azt, hogy „igazad van, segítenünk kell neki”? Vajon még most is élne, ha Pam egyszer az életben kiállt volna az igazáért, és ellentmondott volna a

férjének?

Az ágy mellett egy nagy hűtőláda állt, és az asszony önkéntelenül összereszt a láttán. Ebben fogják kivinni volt férje darabjait a furgonba?

– Nyisd csak ki – mondta John, Pam pedig jobbik esze ellenére így tett. Vajon mire számított, mit talál? Egy emberfej méretű termoszt? Egy tartálynyi füstölgő folyékony nitrogént? Arra biztosan nem gondolt, ami valóban volt benne: még több kis, jéggel teli zacskó.

– Ezzel tartósítanak, amíg... – mondta John, ujját keresztben végighúzva a nyakán.

– Micsoda? – kérdezte Pam, pedig nagyon is jól értette a mozdulatot, amellyel a férfi a hamarosan a valóságban is bekövetkező vágást imitálta.

– Persze... az eljárás... illegális – hörögte a férfi erőlködve, majd visszatette az oxigénmaszkot.

– Hogy érted ezt? – vont a kérdőre az asszony. Amikor nem kapott feleletet, a tasakokat kezdte bámulni, mintha ő lenne a bölcs öreg jósnő, aki teafű helyett most jégből olvassa ki a válaszokat.

– Kaliforniában... – lehelte végül John – törvénytelen levágni a... – folytatta, elakadó lélegzettel... – mert a holttest megcsonkításának... számít.

– Nos, tényleg csonkítás – felelte Pam, és leengedte a hűtőláda fedelét. Már hogyan lenne illegális egy halott fejét lekasabolni – még egy ilyen isten háta mögötti, eszement államban is. – Mégis mit gondoltál?

A férfi felkacagott, tekintetében egy pillanatra a régi Johnt

lehetett viszontlátni.

– Teljesen begolyóztál – mondta Pam, de közben ő is nevetett.

Uramisten, hiszen húsz évet húzott le ezzel az emberrel. Közös otthon, közös gyerek, közös mindennapok. Húsz éven át az életük egymásba szövődött, mint egy színes szőnyeg szálai.

– Ne sírj – nyúlt a férfi a keze után. Mielőtt még átgondolhatta volna a dolgot, Pam megfogta a feléje nyújtott kezét, és érezte, hogy jéghideg.

Vajon Zack halála óta tartott ez az állapot? Ez volt a valódi oka, hogy nem viselte el John közeledését: amikor a férfi hozzáért, a halál fagyos fuvallata borzongatta meg. Talán tényleg csak kísértet volt már. Talán az éjszakákon át hullatott könnyeivel lassan elszivárgott belőle minden élet.

John selyempizsamát viselt, amelynek sötétbordó színe csak még jobban kihangsúlyozta sápadtságát. Lábát az ágy végében összehajtott takaróval polcolták fel.

– Undorítóak – mondta, és az asszony csak egy perc gondolkodás után jött rá, hogy a lábkörmeiről beszél. Hosszúak és sárgák voltak, valóban gusztustalan látványt nyújtottak. – Olyan vagyok, mint John Hughes.

– Howard Hughes – csúszott ki a helyesbítés Pam száján.

A férfi szeme felvillant, de nem szólt semmit. A régi John sosem tűrte volna el, hogy kijavítsa. Pam most ébredt rá igazán, hogy tényleg a halálán van, hamarosan legördül a függöny. Most már akármit kezd is az életével, bárhova megy, és bármit csinál, mindig elkíséri a tudat, hogy John nincs többé.

Vagyis valahol egy folyékony nitrogénnel teli tartályban fog

lebegni, de akkor is halott lesz.

– Emlékszel? – szólalt meg a férfi. – Amikor Zack kicsi volt... lerágtad a lábkörmeit.

Pam érezte, ahogy az emlék mosolyt csal az arcára. Egyszer véletlenül belevágott Zack lábujjába a körömcsipesszel. A szíve majd' megszakadt, amikor meglátta a vért, és még most is visszhangzott a fülében kislány fájdalmas sírása. Attól kezdve inkább a fogait használta Zack körmének megkurtítására, annyira félt, hogy megint megsebezne az éles eszközzel. Még most is szinte érezte a fogai között a vékony kis körmöket, és a babalábujjak puha bőrének savanykás ízét.

– Én... lehelte John, és visszatette az arcára az oxigénmaszkot.

Mellkasa hevesen emelkedett és süllyedt. – Szeretnék...

– Hagyd csak – csitította Pam.

– Azt akarom...

– Ne fáradj – felelte az asszony azon tűnődve, hogy reagáljon, ha a férfi most bocsánatot kér tőle mindenért.

John mélyeket lélegzett, a szeme majdnem teljesen lecsukódott.

Hirtelen tágra nyitotta, mintha attól félne, hogy ha túl hosszú ideig behunyja, meghal.

– Van itt... neked... valami.

Évek teltek el, de Pam még most is emlékezett a szégyenre, amit akkor érzett, amikor kifutott a zsebpénzéből, és ebédre valót kellett kérnie a férjétől. John visszautasította, és azt mondta neki, máskor legyen beosztóbb.

– Van itt... neked... valami.

– Mondtam már, hogy nem kell a pénzed! – felelte az asszony nehezen palástolt haraggal.

– Nem pénz... – mosolyodott el halványan a férfi. – Valami sokkal jobb...

– Nem kell! Te csak ne adj nekem semmit!

Minek is jött ide? Miért egyezett bele, hogy felszáll arra a repülőre, és átutazza a kontinenst?

Hogy lássa meghalni. A szíve mélyén Pam már az elejétől tudta, hogy végig akarja nézni, ahogy John kileheli a lelkét – ahogy kénytelen megadni magát egy olyan erőnek, amely fölött nincs hatalma. Látni akarta, ahogy a Kaszás érintése letörli a képéről azt az undorító, önelégült vigyort. Ott akart állni fölötte, amikor rájön, hogy a halálnak nem tud túljárni az eszén. Hiába gondol rá a világ szeretett gyógyítójaként, az ő jelenléte az utolsó pillanatokban is emlékeztetni fogja rá, hogy valójában egy hazug, álszent szarzsák.

A szívmonitor egyet csipogott, és az oxigénmaszk falán nem jelent meg a kilélegzett levegő párája. Az asszony számolni kezdett magában: egy... kettő... három... Ekkor azonban a férfi nagy levegőt vett – a teste még nem adta fel a küzdelmet.

Pamet szégyenkezés fogta el. Miféle ember ő, hogy ennyire örömét leli más szenvedésében? Hogyan gondolhat ilyeneket a gyermeke apjáról?

John mellkasa erőlködve megemelkedett.

– Valamit el kell mondanom... – kezdte.

– Nem – vágott közbe az asszony. Nem tudott volna elviselni egy bocsánatkérést azok után, hogy ennyi éven át gyűlölte ezt az embert. – Kérlek, ne tedd!

Nem akart még jobban szégyenkezni.

– Ül le – intett a férfi.

Pam az íróasztalhoz lépett, hogy elhozza a mögötte álló széket, de megtorpant a rajta tornyosuló naplók láttán. Eszébe jutott, hogyan görnyedt John esténként fölöttük, leírva titkos gondolatait. Nagy volt a kísértés, főleg, amikor rájött, hogy a férfi megcsalja – mégsem olvasta el őket soha, nem sértette meg a férje magánszféráját.

Nekilátott, hogy a széket John ágyához gördítse, de a férfi újra intett.

– Nem... olvass.

– Nem fogom elolvasni a naplódát – felelte Pam. Nem tette hozzá, hogy már a könyvét is épp elég volt végiglapozni.

– Olvass csak – erősködött a haldokló. – Kérlek...

Az asszony engedett neki, legalábbis látszólag. Visszagurította a puha bőrrel borított széket a helyére. Jóságos ég, ez az ülőalkalmatosság talán többre került, mint Pam kocsija.

Leült az íróasztalhoz, és az első, keze ügyébe eső kötet után nyúlt.

Nem akart belenézni. Nem hiányzott, hogy a hibáit taglaló bejegyzésektől még jobban meggyengüljön az önbecsülése. Ujjai egy papírvágó késbe ütköztek, és felszisszent, ahogy a hegye a bőrébe fúródott. John rugós késsel nyitotta fel a borítékokat? A színe alapján mintha bronzból készült volna, markolatát drágakő berakások díszítették, a pengéje pedig olyan éles volt, mintha a férfi ezzel akart volna védekezni ismeretlen betolakodók ellen.

Pedig az egyetlen, akinek a támadásától tartania kellett volna,

épp az íróasztalánál ült.

– Olvasd – követelte újra a beteg, az előbbinél is gyengébb hangon. – Kérlek.

Az asszony felsóhajtott, és kíváncsiságának engedve kézbe vette az egyik kötetet. Megkereste az első oldalt. A napló házasságuk harmadik évében íródott. Az asszony átlapozta a diákokról és a dolgozatjavítástól felhólyagosodott ujjakról panaszkodó részeket.

Ekkor a szeme megakadt egy néven: Beth. Egy órába sem tellett végigolvasnia a feljegyzéseket: ilyen gyorsan pergett le előtte egy év John életéből.

A következő év feljegyzéseiben újabb név bukkant fel: Celia. A hatodik év krónikája két szeretőről is megemlékezett: Ellenről és Eileenről.

Az ajtó kinyílt.

– Minden rendben? – kérdezte Cindy.

Pam képtelen volt szóra nyitni a száját, csak bólintott.

– Csak egy rövid vizsgálat – engedte be a fiatal nő azt az embert, akit Pam korábban a nappaliban látott. A férfi Johnhoz lépett. Néhány percen át sztetoszkóppal hallgatta a légzését, majd bólintott, és kiment.

– Elkelve egy kis segítség a jégtasakokkal, ha esetleg... – fordult Cindy Pamhez.

– Nem! – vágott közbe az asszony azon a hangon, amelytől a rendetlenkedő diákok azonnal vigyázzba vágták magukat, és bevallották minden csínytevésüket.

Az ajtó halkán becsukódott, Pam pedig visszatért az olvasáshoz.

Mindy. Sheila. Rina. Yokimito.

Minden elképzelhető szeretkezési póz szerepelt a beszámolókbán, köztük egy olyan, hogy Pam még biológiai doktorátussal sem tudta ábra nélkül értelmezni.

Lapozott egyet.

Ott volt az ábra.

Az ágy felől John sípoló légzése hallatszott. Az asszony gyorsan átfutott néhány kötetet, Zack halálának évét keresve. Megtalálta a tragédia előtti napról szóló bejegyzést: február 16. John sietve lekörmölt sorai arról árulkodtak, hogy végre rátalált az igaz szerelemre. Fiuk elvesztése előtt egy nappal egy Judy nevű nővel volt együtt.

Judy Kendridge matematikát tanított ugyanabban az iskolában, ahol ők. Délutánonként Pam és ő együtt korrepetálták a diákokat. Jókat panaszkodtak egymásnak a tyúkszemükről, fájó derekukról... és a férjükről.

A napló következő bejegyzése május harmadikán született, három hónappal Zack temetése után. Pam ráismert benne *A gyógyulás biológiája* első sorára: „A fiam elvesztése utáni lelki gyógyulás legnagyobb akadályát az jelentette, hogy nem tudtam beismerni önmagam előtt, milyen tökéletlen apa és férj voltam.”

– Nem mondd! – sziszegte Pam, és becsapta a kötetet.

Felállt az asztaltól, és a betegágyhoz masírozott.

– Ébredj, te görény!

A férfi nem reagált, ezért először megbökdöste, majd teljes erőből megrázta.

– Ébresztő!

A haldokló szeme lassan kinyílt. Ránézett a naplókra, majd az asszonyra.

– Mit akartál ezzel elérni? – vonta kérdőre Pam, a harag és megaláztatás könnyeit nyelve. – Ez neked a „gyógyulás”? Iderángatsz, és elolvastatod velem a vallomásaidat, hogy könnyíts a lelken?

John egyik szemöldöke a magasba szaladt. Pam esküdni mert volna rá, hogy élvezi a helyzetet. A férfi levette az oxigénmaszkot, és akkor meglátta: ott ült a képén a jól ismert önelégült mosoly, szemében a kárörvendő csillogás.

Mintha őt akarná gúnyolni minden szóval, amit a lelki felépülésről összehordott, és minden dollárral, amit ezzel keresett.

– Te... – szólalt meg a férfi, egyre nehezebben kapkodva levegő után. – Te...

– Mi van velem, John?

– Eljöttél... – lehelte a haldokló. – Eljöttél... – lihegte fuldokolva. – Te ostoba kurva.

Pam szája tátva maradt a döbbenettől. Érezte, ahogy roppan az állkapcsa, és a beáramló levegő kiszárítja a torkát. Az első osztályra szóló jegy, a meleg arctörlő, a mogyoró. Még ivott is limuzinban kikészített hideg ásványvízből. Gyanútlanul belesétált a csapdába.

– Te... – kezdte megint a férfi, most már fülig érő szájjal.

Az asszony csak állt ott, ugyanúgy, ahogy tíz, tizenöt vagy húsz évvel azelőtt, tehetetlenül várva, hogy lesújtsen rá a szavaival.

– Te... – hörögte John letörölhetetlen vigyorral a képén, pedig

már alig kapott levegőt. – Jól meghíztál.

Visszatette az oxigénmaszkot, és mélyet lélegzett.

– Meg kellene, hogy öljelek – sziszegte az asszony. – A pusztá kezemmel tekerném ki a nyakad!

A férfi vállat vont, de a mozdulat hirtelen megszakadt, és szeme tágra nyílt a döbbenettől. A szívmonitor fülsértő sípolása jelezte, hogy eljött a vég. Nyílt az ajtó, és orvosok helyett a jól öltözött férfi és nő sietett be rajta, nagy hűtőtáskákat cipelve.

– Menjen az útból, kérem! – vakkantotta a nő, félretolva Pamet.

Kinyitották a hűtőtáskákat, és elkezdték előpakolni a kis tasakokba adagolt jeget. Eközben Pam azon tűnődött, hogy vajon a furgonnál várakozó pasas feladata lesz-e a lefejezés.

– Mrs. Fuller? – szólalt meg a NuLife-os nő.

Pam már majdnem válaszolt, de ekkor előlépett Cindy.

– Igen?

Szóval feleségül vette. Ő öröklí minden vagyonát. Vajon neki is csak zsebpénzt utalt ki?

– Szóbeli megerősítést kell adnia, hogy a férje halott.

– Én nem... – dadogta Cindy, és kezét az arcába temetve felzokogott. – Ó, John! Képtelen vagyok rá! – kiáltott a földre rogyva. – Nem lehet, hogy elment!

– Az ég szerelmére! – vágott közbe ingerülten Pam, egy mozdulattal elhallgattatva a szívmonitor sivítását – Nézzenek már rá! Halott!

Egyértelműen az volt. Mindenféle sípoló ketyere nélkül is bárki megállapíthatta. A szeme nyitva, de a fény már kihunyott benne. A teste ernyedtt, az arca kifejezéstelen – a szája sarkában

még halványan derengő vigyort leszámítva.

Sikerült neki. Még a halál sem tarthatta vissza attól, hogy egy utolsót belerúgjon a volt feleségébe.

A NuLife-os nő elkezdte adogatni a jégtasakokat a társának. Úgy pakolták velük körbe Johnt, mintha csak egy nagy adag krumplisaláta lenne.

– Hagyjanak vele egyedül egy percre – utasította a többieket Pam azon a „tanárnénis” hangon, amelytől megremegtek az iskola falai, és a diákok futva igyekeztek a tanterembe.

– Nekem te nem parancsolgathatsz! – visította Cindy, de nem volt túl meggyőző így a földön ülve.

– Azonnal indíts kifelé! – dörrent rá az asszony, és Cindy engedelmeskedett – talán azért, mert nem is olyan régen még iskolába járt.

A gyönyörű dolgozószoza hamar elnéptelenedett, de Pam nem kapkodott. Az ablakon kitekintve szemügyre vette a szökőkút rézmedencéjét, az egyik sarokba telepített sziklakertet – amelyet eddig észre sem vett –, és a vendégeknek kihelyezett székeket. John kerti partikat adott – ebben egészen biztos volt. Bezzeg vele sosem szervezett ilyesmit – túl drága mulatságnak tartotta.

Az asszony az íróasztalhoz lépett, és felemelte a kést. Meg már nem ölhetette Johnt – az agydaganat megelőzte. De egy dolgot még megtehetett – pontosabban elvehetett. Magával visz valamit, ami fájoan hiányozni fog a férfinak, ha egyszer felélesztik.

Amíg csak él, nem fogja elfelejteni utolsó Johnnal töltött perceit – a férfi önelégült vigyorát, a testsúlyára vonatkozó

megjegyzését, és ahogy kisétált a szobából, kezében a volt férjétől elvett kis „emlékkel”. Az udvarra nyíló ajtón osont ki, belopózott a nappaliba, ahol elemelt egy kis zöld hűtőtáskát, majd a főbejáraton távozott. A sofőr nem kérdezett semmit – a gazdagok alkalmazottai furcsább dolgokat is szoktak látni. Szó nélkül kivitte a reptérre, ahol Pam gond nélkül átfoglaltatta a jegyét egy korábbi járatra, és hazautazott. Az első osztály nem volt tele, így a kis zöld hűtőtáska is saját ülést kapott.

Az egyszer biztos, hogy Pam kettő helyett ivott.

Egy héttel John halála után hivatalos levelet kapott, hogy a férfi ráhagyott valamit a végrendeletében. Két hétre rá egy teherautó állt meg a háza előtt. Pam annyira meglepődött, amikor egy csillogó BMW gördült le a platóról, hogy szó nélkül aláírta az átvételi elismervényt.

Minden reggel beült a hatéves Hondájába, és azzal ment dolgozni, kalapáló szívvel elhajtva a luxusautó mellett, amely még mindig ott állt az út szélén, ahol a szállítók hagyták. Eltökélte, hogy hozzá se nyúl – tőle aztán addig vesztegelhet ott, amíg megeszi a rozsda, vagy ellopják.

Aztán egy reggel a Honda nem indult.

Szívesebben ült volna be egy sorozatgyilkos mellé, mint abba a BMW-be. Amikor teste a kényelmes bőrülésbe süppedt, végigfutott a hideg a gerincén. Az iskolához érve egy gombnyomással leengedte az ablakot. A biztonsági őr – az a vén bolond – rákacsintott.

– De jól megy egyeseknek!

Pam szilárdan eltökélte, hogy megjavíttatja az öreg Hondát. Amikor legutóbb szervizbe vitte, a szerelő figyelmeztette, hogy

a sebességváltó napjai meg vannak számlálva. Pam előrelátóan spórolni kezdett a javíttatására. Csak rá kell szánnia az épp erre a célra félretett pénzt, és újra használhatja régi autóját. A BMW-t pedig ott hagyhatja az út szélén, hátha ellopják. Talán még a kulcsot is benne felejtethné...

A halogatás napjai hetekké, majd hónapokká duzzadtak. Eltelt egy év, és ő még mindig a luxusautót vezette. John ezzel a koccsival akarta az orra alá dörgölni, hogy vele ellentétben ő milyen sikeres életet élt. A férfi is jól tudta, hogy Pam régi tragacsa már az utolsókat rúgja. Hogy előbb-utóbb kénytelen lesz használatba venni a könyöradományként ráhagyott BMW-t. Amire viszont nem számíthatott, hogy az asszony végül megszereti az autót, és olyan örömmel ül be minden munkanap végén a volán mögé, mint ahogy házasságuk első időszakában várta haza John-t. A puha bőrrülések az akkor még szerelmes ifjú férje ölelésére emlékeztették. A fa sebességváltó kemény férfiasságát idézte.

Még a műszerfal mögé rejtett légzsákokról is az jutott eszébe, milyen biztonságban érezte magát eleinte John mellett. Amíg... de inkább elhessegette a gondolatokat, hogy mi történt később: hogyan árulta el, és használta ki őt a férfi.

Majdnem két éven át őrizte a kis zöld hűtőtáska tartalmát a fagyasztójában, az esküvői tortájukból megőrzött, meglehetősen viharvert szelet társaságában. Az anyja ötlete volt, hogy tegye el a tortaszeletet, és a tizedik házassági évfordulójukon vegye elő. Amikor eljött a nagy nap, kiderült, hogy a sütemény teljesen kiszáradt. Nem nyújtott valami étvágygerjesztő látványt, ezért senkinek nem volt gusztusa

megenni.

– Jézusom, dobd már ki a francba! – mondta John, amikor nagy ritkán kinyitotta a fagyasztót. – Csak egy vacak tortaszelet!

Pam képtelen volt megenni. Akkoriban már egyértelmű problémák voltak a házasságukkal, és meg akarta őrizni ezt az első, boldog időkből maradt emléket. Ebben az egy kérdésben tényleg nem engedett, így a tortaszelet azt is jelképezte, hogy képes kiállni magáért. Még a válás után sem dobta ki, hanem magával vitte az új otthonába, és a fagyasztószekrény felső polcán tárolta egészen öt nappal ezelőttig, amikor a nyári szünet kezdetével vett egy térképet, és megtervezte a nagy utazást.

Pam harmadik, egyben utolsó útja az ország nyugati felébe több napba telt. Most, hogy a BMW befordult a NuLife kutatóközpontja elé (ami nem is volt annyira titkos, a kapunál kitett óriási feliratból ítélve), az asszony szinte sajnálta, hogy már meg is érkezett volt férje végső nyughelyére.

Ránézett az anyósülésen „utazó” kis zöld hűtőtáskára, amelyben John egy kis darabkája és a házasságuk kudarcát jelképező tortaszelet lapult, és elmosolyodott. Tíz-, ötven-, vagy százmillió év múlva, amikor a tudósok rájönnek, hogyan lehet újra életre kelteni John lefagyasztott testét, bizonyára már semmiség lesz visszavarni egy levágott péniszt. A tortából azonban meg fogja tudni, kinek köszönheti ezt a kis kellemetlenséget. Ezzel mégiscsak az asszonyé lesz az utolsó – a legutolsó – szó. John ugyan elmehet majd a temetőbe, akár le is vizeheti a sírját. De a lelke mélyén a férfi sosem hitt a

túlvilági életben. Tudni fogja, hogy Pam már nincs többé, a lelke sem figyeli egy felhőn csücsülve, de végül mégis túljárt az eszén. Már semmit sem árthat neki, hiszen ő már rég halott lesz akkor – Johnnak pedig ezzel a tudattal kell leélnie egész „második” életét, amely talán már örökké fog tartani. A harag rákos daganatként fogja emészteni, megkeserítve minden egyes napját.

Még most is hallotta mélyen zengő hangját, amikor tanítani akart valamit.

– Pam – intette őt fontoskodva. – Ne engedd, hogy a harag tönkretegye az életedet.

Kivette a hűtőtáskát, és becsukta a kocsiajtót. Mosolyogva nézte, ahogy a BMW ablakai szikráznak a napsütésben. Az ezüstös fényezés a szürke, kék és zöld árnyalatait változtatva verte vissza a sugarakat. Végigsimított a luxusautó ajtaján, mintha egy szeretőt becézgetne.

Alig tudta megállni, hogy ne szökdécseljen végig a parkolón, akár egy copfos kislány. John forogna a tartályában, ha most látná. Főleg, ha tudná, hogy virágos jókedvének éppen az ő bosszantónak szánt ajándéka az oka.

Boldog volt, végre-valahára.

Bizony sokat segít, ha az embernek szép kocsija van.

VÉGE